

for Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn at blive stadende ved en Afgift af 10 Kr. for mindre Hundes Vedkommende, da hvis de sætte Afgiften for mindre Hunde til 10 Kr. saa skal følge Loven Afgiften for større være 20 Kr. Saaledes udfatter jeg i alt Fald Loven at de maa ikke i Kr. sætte 10 Kr. for mindre Hunde og 50 Kr. for større Hunde. Afgiften skal være dobbelt og stor af hvad der fastsættes for de mindre Hunde, men det staar dem frit for at fastsætte Afgiften mellem 10 og 30 Kr. for mindre Hunde, og da vedkommende mellem 20 og 60 Kr. for større. Jeg vilde ønske, at der blev aabnet Udgang for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Nabolederne her i Lovforslaget til at sætte Afgiften forskjellig indtil videre for de Hunde som hidtil ikke have været indtegnede og forsynede med Hundetegn, derved vilde man vistnok gjøre det muligt for alle dem som nu have en Hund som de have haardt kjær, og som mene at de ikke have tilstrækkelig Maad til at betale en muligvis højere Afgift, at beholde deres Hunde til den samme Afgift, saa længe de have denne Hund. Thi det er vel at mærke jo Smidvidet, som ellers det er ikke Hundeskaften i Almindelighed, som er Gjenstand for Afsertighed, indtaagen af saadanne ideelle Hundelidere, som der erede Medlem, der ellers Hunde som Slegt Dem som vi have at tage Hensyn til, erede som have faaet Afsertighed til en bestemt Hund og betragte det lille Bæsen som deres Barn. Dem ønsker jeg at tage Hensyn til. Jeg har ikke selv den Slags Afsertighed, men ønsker at tage alle mulige Hensyn, saa Hensende, og det kan se ved at bestemme at man lige overfor de Hunde som hidtil have været forsynede med Polititegn, maa blive staaende ved den hidtil værende Afgift, og dette bør gjælde lige saavel for de store som for de mindre, for at gjøre Overgangen lettere. Men saa vil man ogsaa kunne sætte den fremtidige Afgift højere og saaledes at man ikke behøver at have det lille Minimum 10 Kr., men meget godt kan sætte det op til 20 Kr., thi saa trænger man ingen betragende Rettigheder, jeg betragter det, jeg nævnte, nemlig i moralsk Hensende som en betragende Rettighed. Maar vi nu komme til Bestemmelserne § 5, gjorde det erede Medlem for Maribo Amts 5te Valakreds infelte Sindvendinger mod dem, men det erede Medlem for Svendborg Amts 6te Valakreds (Brandes) har allerede paavist at en af disse var urigtig eller i alt Fald mindre vel betøjet, idet Loven udbræver for Naadigagelse af det fastsatte Strafsansvar, at Hunden skal forulempe de Veisarende ved at fare imod dem eller gøende at forfølge dem. Det erede

Medlem citerede herimod Bestemmelsen i Regulativet for Kjøbenhavn af 22de Juni 1883, hvor der er foreskrevet, at den, der holder sin Hund paa Veisarende eller andelader, at holde sin Hund tilbage, paadrager sig Ansvar og mente at dertil kunde man jo ogsaa indfrakte sig. Men nu er jo Forholdet det i Kjøbenhavn, at i de allerfleste Tilfælde ogsaa Hundene paa Veisarende og det er disse Hunde, som ifær ere farligere. Det er i Almindelighed ikke naar Herren er med, at Hundene er farligere, men det er naar man paa dem store Stof Naadigagende Hunde man hører, at de i saa mangfoldige Tilfælde have overskudet Mennester, thi det maa erindres, at naar Hundens bejendte Trøstabe jeg tror, det staar i de 74,000 i Nordsjælland, som har været Mennesters Bedjagerdige fra Synofledens Dage, at særlig bliver Hundene dog et Hoved og ja, indaend det Hoved gaar løs, er det her, at og for sig medførelse af Nysgærlige Naadigagelse om Mennesters Bedjager, som Giver sig til at Stande til, at holder dem tilbage, thi ham er ikke tilreds, saa der er fuldt med Narfag til at bestemme dette. Det er ogsaa bejendt, indtæder der paa Landet er mangfoldige Steder, som ere vel kjendte, at de paagældende Veisarende, som Ved dem eller dem Gaard skal Du holde dine Heste an, og Du skal indgaa Dig for at komme til Gods, indaend Gaard, for Du venter, at den farer et glubende Dyr ind mod Dig. Det er vel bejendt, at de Hunde være tilbøielig til at man bestemte at Hunde ikke maatte færdes inden Mennesters Bedjagelse paa offentlige Gader og Veie. Mandtur er ingenlunde tilstrækkelig, det er vel ogsaa i alt Fald, at Mandtur i Almindelighed er indrettet saaledes, at det er let for Hunden at amogden af sig. Det erede Medlem bemærkede, at i der andets freds i Verden ikke fandtes Maad til Afgift som den, der her er foreslaaet, det har det erede Medlem fra Svendborg (Brandes) allerede svare paa, han under sig faa den logiske Berettigelse af en saadan Afgift, tror jeg, og mente, det var uberegtiget, her at tale om Luxus. Jeg finder egentlig ikke, at det her er saa uberegtiget at tale om Luxus. Det er, og bliver i Binfeligheden Luxus, indtæder de uvælgende Forhold, Hunden har ganske sikkert været Mennesters Bedjagerdige fra de raa Tider til nu, men denne Forholden, for Mennesters aftagende mæde og mere, efter som Civilisationen strider frem, og det eneste Forhold, hvor Hunden endnu har sin Nytte, det er i en af Levingerne fra Urtiden, det er paa Jagten. Det er en af de Drætter, der ere bevarede fra tidligere Tider, og som jeg for Resten ikke